

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 36 2020, nummers 749 – 765 vrijdag 2 oktober 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Bouwbesluit	9
Ambtenarenrecht.....	11
Sociale zekerheid overig	13

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bestuursrecht overig	13
Algemene verordening gegevensbescherming	13
Uitvoeringsverordening.....	15
Wet arbeid vreemdelingen	16
Wet openbaarheid van bestuur.....	18
Vreemdelingenrecht.....	19
Regulier.....	19
Richtlijnen en verordeningen	21

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 749

Rechtbank Rotterdam, 24-09-2020, ROT 20/2741

college van burgemeester en wethouders van Molenlanden, verweerder.

Awb 3:18, 4:5, 4:17 lid 2, 4:19, 6:2 aanhef en onder b, 6:12, 6:13, 6:20 lid 3, 8:41a, 8:55c

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 3.10 lid 1

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. Aanvraag omgevingsvergunning bouwen. I.c. is de procedure van afdeling 3.4 van de Awb op de aanvraag van toepassing. Gelet op artikel 3:18, eerste lid, van de Awb geldt bij toepassing van de uitgebreide voorbereidingsprocedure in beginsel een beslistermijn van zes maanden na indiening van de aanvraag, terwijl eiser verweerder binnen een termijn van ongeveer tweeëneenhalve maand na de aanvraag in gebreke heeft gesteld. Gelet hierop is de ingebrekestelling prematuur, omdat ten tijde daarvan de beslistermijn nog niet was verstreken.

Beroep wegens het niet tijdig beslissen op een aanvraag om omgevingsvergunning voor het bouwen van een garage/berging. [...]

3. Eiser heeft op 16 januari 2020 een aanvraag ingediend om omgevingsvergunning voor een voor het bouwen van een garage/berging [...]. Eiser heeft verweerder in gebreke gesteld door indiening van een daarvoor bestemd formulier dat eiser heeft gedagtekend op 31 maart 2020 en dat door verweerder is ontvangen op 2 april 2020. Bij het dwangsombesluit heeft verweerder eiser bericht dat hem geen dwangsom wegens niet tijdig beslissen wordt toegekend omdat geen sprake is van het niet tijdig beslissen op de aanvraag en evenmin sprake is van een positieve beschikking van rechtswege. Eiser heeft (bij ongedateerd schrijven) tegen het dwangsombesluit bezwaar gemaakt. Nadien heeft eiser op 21 mei 2020 beroep ingesteld wegens het niet tijdig beslissen op zijn aanvraag om omgevingsvergunning.

4. Verweerder is van opvatting dat de uniforme openbare voorbereidingsprocedure (uov) als bedoeld in afdeling 3.4 van de Awb moet worden gevolgd [...].

5. Verweerder heeft in zijn verweerschrift aangevoerd dat het beroep wegens niet tijdig beslissen niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat een afwijzende reactie op een ingebrekestelling een besluit is over de verschuldigheid van een dwangsom ([ECLI:NL:RVS:2016:409](#)) en eiser tegen het genomen dwangsombesluit ook bezwaar heeft gemaakt. Volgens verweerder moet daarom, gelet ook op uitspraken van de rechtbank Rotterdam en Den Haag ([ECLI:NL:RBROT:2016:6938](#) en [ECLI:NL:RBDHA:2019:10314](#)), de bezwaarprocedure worden gevoerd in plaats van dat sprake kan zijn van een beroep van rechtswege.

6. Hoewel verweerder kan worden gevolgd in zijn standpunt dat het dwangsombesluit op rechtsgevolg is gericht, volgt uit artikel 6:2, aanhef en onder b, in verbinding met artikel 6:12 van de Awb dat beroep kan worden ingesteld indien het bestuursorgaan in gebreke is tijdig een besluit te nemen of een van rechtswege verleende beschikking bekend te maken.

De door verweerder genoemde rechtspraak maakt dit niet anders, want daar lag geen rechtsmiddel voor wegens niet tijdig beslissen, maar enkel tegen een dwangsombesluit. Hieruit volgt dat het beroep wegens niet tijdig beslissen op de aanvraag om een omgevingsvergunning niet reeds niet-ontvankelijk is omdat voordien een dwangsombesluit is genomen. Wel ziet de rechtbank aanleiding om indachtig de strekking van artikel 4:19 van de Awb ([ECLI:NL:HR:2017:1](#)), ook gelezen in samenhang met de artikelen 8:41a en 8:55c van de Awb ([ECLI:NL:RBROT:2016:6938](#)), het dwangsombesluit, dat nauw is verwant met het ingestelde beroep, mede in haar beoordeling te betrekken. Gelet op het gemaakte bezwaar staat artikel 6:13 van de Awb daar niet aan in de weg (vergelijk [ECLI:NL:RBROT:2016:8412](#)), terwijl artikel 4:19 in elke fase van het geding van toepassing is, mits de dwangsombeslissing wordt betwist. De rechtbank zal hierna ingaan op de vraag of eiser al dan niet terecht beroep wegens niet tijdig beslissen heeft ingesteld en of het dwangsombesluit stand houdt. Dit brengt met zich dat verweerder niet (langer) bevoegd is op het bezwaar tegen het dwangsombesluit te beslissen ([ECLI:NL:CRVB:2014:912](#)).

7. Voorts moet de buitenbehandelingstelling worden gelijkgesteld aan een besluit als bedoeld in artikel 6:20, derde lid, van de Awb, omdat de beslissing om de aanvraag niet verder te behandelen niet tegemoet komt aan het beroep.

8. De vraag of al dan niet van rechtswege vergunning is verleend hangt, gelet op de in de bijlage bij deze uitspraak genoemde bepalingen van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) en de Awb, af van het antwoord op de vraag welke procedure op de aanvraag van toepassing is. De beantwoording van de vraag of op een aanvraag de reguliere dan wel de uov van toepassing is, is gelet op het bepaalde in artikel 3.10, eerste lid, van de Wabo afhankelijk van de activiteit die is aangevraagd. De Wabo bepaalt daarmee exclusief welke procedure op een aanvraag om omgevingsvergunning van toepassing is. Het college heeft hierin geen keuze, maar dient de voorbereidingsprocedure toe te passen die uit de Wabo voortvloeit (zie [ECLI:NL:RVS:2017:1495](#) en [ECLI:NL:RVS:2019:2706](#)). [...]

11. [...] Hieruit volgt dat uitsluitend vergunning kan worden verleend met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder b, onder 3°, van de Wabo. Dit betekent dat, gelet op artikel 3:10, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo, de procedure van afdeling 3.4 van de Awb op de aanvraag van toepassing is.

12. Gelet op artikel 3:18, eerste lid, van de Awb geldt bij toepassing van de uov in beginsel een beslistermijn van zes maanden na indiening van de aanvraag, terwijl eiser verweerder binnen een termijn van ongeveer tweeëneenhalve maand na de aanvraag in gebreke heeft gesteld. Dit is voorafgaand aan de opschorting van de beslistermijn en de toepassing van artikel 4:5 van de Awb gebeurd, zodat ten tijde van de ingebrekestelling nog de termijn van artikel 3:18, eerste lid, van de Awb liep. Gelet hierop is de ingebrekestelling prematuur, omdat ten tijde daarvan de beslistermijn nog niet was verstreken. Gelet op artikel 6:12, tweede lid, van de Awb is het beroep wegens niet tijdig beslissen daarom niet ontvankelijk en heeft verweerder gelet op artikel 4:17, tweede lid, van de Awb terecht geen dwangsom toegekend, zodat het beroep tegen het dwangsombesluit ongegrond is.

13. De rechtbank ziet aanleiding om het beroep van rechtswege tegen de buitenbehandelingstelling op grond van artikel 6:20, vierde lid, van de Awb te verwijzen naar verweerder om het als bezwaar in behandeling te nemen. [...]

[ECLI:NL:RBROT:2020:8369](https://ecli.nl/RBROT:2020:8369)

JnB2020, 750

MK ABRS, 30-09-2020, 201900579/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Meierijstad, appellant sub 1.

Awb 3:11

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. Omgevingsvergunning. Een bestuursorgaan kan tot het standpunt komen dat een besluit moet worden genomen dat afwijkt van het ontwerpbesluit. De bepalingen van afdeling 3.4 van de Awb verplichten het bestuursorgaan er niet toe om in dat geval een nieuw ontwerpbesluit ter inzage te leggen, alvorens het een definitief besluit neemt. Belanghebbenden die bezwaar hebben tegen de in een besluit ten opzichte van het ontwerpbesluit aangebrachte wijzigingen, kunnen daartegen beroep instellen. In dit geval bestond op grond van afdeling 3.4 van de Awb geen verplichting om opnieuw een ontwerpbesluit ter inzage te leggen. Ook uit een oogpunt van zorgvuldigheid bestond er geen verplichting om [appellante sub 2] en anderen in de gelegenheid te stellen te reageren op de voorgenomen weigering van de omgevingsvergunning.

[ECLI:NL:RVS:2020:2317](https://ecli.nl/RVS:2020:2317)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2020, 751

MK ABRS, 30-09-2020, 202001393/1/A3

burgemeester van Terneuzen.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. BEVOEGDHEID. Sluiting woning voor 3 maanden. Medicinale hennepsteelt. In dit geval heeft appellant niet aannemelijk gemaakt dat de aangetroffen 40 hennepplanten uitsluitend bestemd waren voor eigen gebruik.

[...] gelast [...] woning [...] te sluiten en gesloten te houden voor een duur van 3 maanden.

[...] 5.1. [...] Niet in geschil is dat [appellant] voor eigen gebruik hennepolie vervaardigt om pijnklachten en slapeloosheid te bestrijden. Dit laat onverlet dat de rechtbank de burgemeester terecht in zijn stelling is gevolgd dat de 40 aangetroffen hennepplanten niet uitsluitend bestemd waren voor eigen gebruik. De burgemeester heeft daarbij in aanmerking mogen nemen dat het aantal aangetroffen hennepplanten het maximumaantal van 5 niet gering overschrijdt en dat [appellant] daarmee een hoeveelheid olie voor een aantal jaren kan vervaardigen. Dat [appellant], zoals hij stelt,

40 hennepplanten nodig had, zowel in een groei- als in een bloeifase, om de voor hem gewenste samenstelling van hennepolie te bereiken, is terecht niet aannemelijk geacht. Nog daargelaten de vraag op welke wijze hij vaststelt dat die samenstelling is bereikt, heeft hij die stelling niet met objectieve gegevens ondersteund. Dat de hennepplanten niet uitsluitend voor eigen gebruik waren bestemd, volgt ook uit zijn verklaring dat hij hennepolie aan zijn moeder, zijn partner en een vriend heeft verstrekt. Dat zij die olie nodig hadden om pijnklachten en slapeloosheid te bestrijden, wat daarvan ook zij, maakt dat niet anders. Verder heeft [appellant] op de zitting erkend dat hij hennepolie met de gewenste samenstelling ook door een apotheek kan laten vervaardigen. Dat de maandelijkse kosten daarvoor volgens hem zo hoog zijn dat hij die olie niet kan aanschaffen, heeft hij niet aannemelijk gemaakt. Gelet op wat hiervoor staat, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de burgemeester bevoegd was om [appellant] te gelasten zijn woning te sluiten en gesloten te houden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2326](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 752

Voorzieningenrechter rechtbank Limburg, 17-09-2020 (publ. 29-09-2020), AWB 20/2184

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Landgraaf, verweerder.
Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a
Beheersverordening "Industrieterrein Abdissenbosch" (beheersverordening) 3.5.2

WABO. BEHEERSVERORDENING. Artikel 3.5.2 van de regels van de beheersverordening, waarin wordt verwezen naar aan te houden afstanden in de Staat van bedrijfsactiviteiten, staat in dit geval niet in de weg aan het verlenen van de gevraagde omgevingsvergunning. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter zien die afstanden niet op bestaande planologische situaties.

[...] Bij besluit [...] heeft verweerder aan de derde-partij (Sofine) omgevingsvergunning verleend voor het vervangen van een bedrijfsloods door nieuwbouw en het realiseren van een transportgang.

[...] 8. [...] Artikel 3.5.2 van de regels van de beheersverordening luidt als volgt:

De bedrijven zoals toegestaan in regels paragraaf 3.1. sub b zijn toegestaan onder de voorwaarde dat de in 'bijlage 2' bij de regels: 'Staat van bedrijfsactiviteiten' opgenomen minimaal aan te houden afstanden in acht worden genomen, waarbij de indicatieve afstand de grens van het bedrijventerrein, ter plaatse van Abdissenbosch en Parkheide, niet overschrijden. [...]

9. Uit de toelichting bij de beheersverordening (p. 3, 37, 38 en 45 van de toelichting) blijkt onder meer het volgende. De beheersverordening beoogt de bestaande, onder het

bestemmingsplan Abdissenbosch geldende, planologische mogelijkheden te behouden en dit betekent niet dat geen enkele ontwikkeling wordt toegestaan. Voor de verschillende bedrijven is de bedrijfscategorie bepaald conform de Staat van bedrijfsactiviteiten uit de (VNG) brochure Bedrijven en milieuzonering. Bedrijven uit categorie 4 kunnen in principe op 300 meter van burgerwoningen worden toegelaten. Deze afstand betreft niet een harde maat, maar een eerste indicatie die is te hanteren bij zuivere woongebieden.

10. Uit de brochure Bedrijven en milieuzonering (o.a. p. 11 van de brochure) blijkt dat deze brochure een hulpmiddel is voor milieuzonering in de ruimtelijke planvorming. Milieuzonering zorgt ervoor dat nieuwe bedrijven een passende locatie in de nabijheid van woningen krijgen en dat nieuwe woningen op een verantwoorde afstand van bedrijven gesitueerd worden. De brochure ziet niet op onderlinge hinder die bedrijven van elkaar kunnen ondervinden. De brochure is (volgens p. 15 van de brochure) ook niet bedoeld om bestaande situaties te beoordelen. Als op een bepaalde locatie bestaande woningen in de nabijheid van bestaande bedrijven liggen, dan is het niet de bedoeling om met de brochure de aanvaardbaarheid te toetsen.

11. Uit het voorgaande volgt naar het oordeel van de voorzieningenrechter dat de bij de beheersverordening behorende Staat van bedrijfsactiviteiten niet ziet op de afstand tussen Sofine en de *bestaande* bedrijfswoning van eiser (waar de bestemming "Bedrijf - Bedrijf 1", milieucategorieën 3.1 tot en met 4.1, geldt) maar op de afstand tussen Sofine en *nog te realiseren/nieuwe* burgerwoningen in met name de zuivere woonwijken Abdissenbosch en Parkheide. Eenmaal vastgelegd in het bestemmingsplan (beheersverordening) dient Sofine volgens de toelichting bij de beheersverordening haar activiteiten binnen de bestaande planologische mogelijkheden, waaronder een uitbreiding van de bedrijfsploeroppervlakte, te kunnen blijven uitvoeren. Sofine is expliciet bestemd (positief bestemd). Als artikel 3.5.2. van de regels van de beheersverordening ook zou zien op de afstand tot de *bestaande* bedrijfswoning van eiser, zou dat betekenen dat een uitbreiding en vernieuwing van Sofine nooit of bijna nooit mogelijk zou zijn. Dat kan niet de bedoeling zijn van deze bepaling voor een bedrijf wat er al lange tijd gevestigd is. Er zijn ten aanzien van Sofine ook geen overgangsrechtelijke beperkingen opgenomen, hetgeen wel het geval is voor andere bedrijven die ter plaatse gevestigd zijn en niet tot de categorieën 3.1 tot en met 4.1 behoren (p. 45 van de toelichting bij de beheersverordening). Dat neemt volgens de voorzieningenrechter uiteraard niet weg dat, zoals in de toelichting bij de beheersverordening (p. 38 en p. 39) eveneens is aangegeven, dat de activiteiten van Sofine moeten voldoen aan de geldende eisen op het gebied van geluid, geur en andere milieuaspecten. Ter zitting is gebleken dat Sofine in dat verband onder de werking van het Activiteitenbesluit valt en daarvoor ook een melding heeft gedaan op grond van artikel 8.41 van de Wet milieubeheer.

12. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter staat, gelet op het voorgaande, artikel 3.5.2 van de regels van de beheersverordening niet in de weg aan de verlening van de gevraagde omgevingsvergunning. Sofine heeft daarom voor het realiseren van het bouwplan geen vergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo nodig en verweerder heeft die dus terecht niet verleend. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2020:7214](https://eclis.nl/rblim/2020/7214)

JnB2020, 753

Rechtbank Gelderland, 17-09-2020 (publ. 25-09-2020), AWB 19/3100

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zevenaar, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. BELANGHEBBENDE. CONCURRENT. RELATIVITEITSVEREISTE.

Omgevingsvergunning uitvaartcentrum en crematorium. Eiseres is een concurrent van derde-partij, zodat het met het bestreden besluit mogelijk gemaakte crematorium haar schaadt in haar concurrentiebelangen. De beroepsgronden van eiseres stuiten af op het relativiteitsvereiste.

[...] omgevingsvergunning verleend voor de bouw van een uitvaartcentrum en crematorium.

[...] 5.1. Eiseres is een concurrent van derde-partij, zodat het met het bestreden besluit mogelijk gemaakte crematorium haar schaadt in haar concurrentiebelangen. [...]

5.2. Zoals de Afdeling heeft overwogen in overweging 12.3 van de uitspraak van 16 maart 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:732](https://eclis.nl/rvs/2016/732)) is de wettelijke regeling van de mer vastgelegd in hoofdstuk 7 van de Wet milieubeheer. Daaruit volgt dat een mer moet worden gemaakt als de activiteit belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kan hebben.

Eiseres ondervindt echter geen milieugevolgen van het voorziene crematorium, omdat haar percelen op minimaal 2,5 kilometer afstand zijn gelegen. De verplichting een mer-beoordeling uit te voeren strekt dus niet ter bescherming van de belangen van eiseres. Deze beroepsgrond kan dus niet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit. [...]

5.3. Eiseres betoogt dat aan het bestreden besluit ten onrechte geen verklaring van geen bedenkingen ten grondslag ligt. Dit omdat een verklaring van geen bedenkingen is vereist voor initiatieven waarvoor het noodzakelijk is dat een milieueffectrapport of een milieueffectbeoordeling op grond van de Wet milieubeheer wordt opgesteld.

[...] De onderliggende materiële norm is in dit geval de noodzaak van het opstellen van een milieueffectrapport of een milieueffectbeoordeling op grond van de Wet milieubeheer. Uit het voorgaande volgt al dat deze normen niet strekken ter bescherming van het belang van eiseres. Deze beroepsgrond kan dus niet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit.

[...] 5.4. [...] De rechtbank sluit niet uit dat het voorziene crematorium kan leiden tot een verminderde vraag en daardoor tot daling van omzet en inkomsten van eiseres. Dat is echter onvoldoende voor het oordeel dat het plan tot een uit oogpunt van een goede ruimtelijke ordening relevante leegstand zal kunnen leiden. Er zijn geen aanknopingspunten dat het voorziene crematorium tot ruimtelijk relevante leegstand zal leiden. Het beroep op de in artikel 3.1.6., tweede lid van het Bro opgenomen ladder van duurzame verstedelijking stuit dus af op het relativiteitsvereiste.

Voor zover de betogen van eiseres over de behoefte en of de vraag naar crematies te hoog is ingeschat, het verzorgingsgebied niet juist is en een crematorium met 500 crematies niet rendabel is, zijn gebaseerd op de algemene, overkoepelende norm van artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 3°, van de Wabo, geldt hetzelfde. De in dat artikel opgenomen norm van strijd met een goede ruimtelijke ordening, strekt in dit geval ook

pas tot bescherming van de belangen van eiseres als aanknopingspunten aanwezig zijn voor ruimtelijk relevante leegstand. Die zijn er echter niet, zo blijkt uit het voorgaande. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2020:4761](https://ecli.nl/RBGEL:2020:4761)

JnB2020, 754

MK ABRS, 30-09-2020, 201904830/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Bernheze.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.1 lid 1 aanhef en onder e en i

Wet geurhinder en veehouderij (hierna: Wgv) 2, 3, 10

Regeling geurhinder en veehouderij (hierna: Rgv) 2 lid 1, bijlage 1

WABO-milieu. Uit de artikelen 2, 3 en 10 van de Wgv, in samenhang met artikel 2 van de Rgv, volgt dat het college bij de beoordeling van de aanvraag de geurbelasting moest berekenen aan de hand van de in bijlage 1 bij de Rgv opgenomen geuremissiefactoren. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 15 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1069](https://ecli.nl/RVS:2020:1069)). De Wgv biedt niet de vrijheid om andere geuremissiefactoren te hanteren. Dat betekent in dit geval dat het college terecht de geuremissiefactoren heeft toegepast zoals die golden op 23 april 2018. Het college hoefde dat ook niet nader te motiveren.

[ECLI:NL:RVS:2020:2301](https://ecli.nl/RVS:2020:2301)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 30-09-2020, 201906627/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2020:2310](https://ecli.nl/RVS:2020:2310));
- ABRS, 30-09-2020, 201906390/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2020:2303](https://ecli.nl/RVS:2020:2303));
- MK ABRS, 30-09-2020, 201901880/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2020:2320](https://ecli.nl/RVS:2020:2320));
- MK Rechtbank Gelderland, 22-09-2020 (publ. 25-09-2020), AWB 19/3557 ([ECLI:NL:RBGEL:2020:4912](https://ecli.nl/RBGEL:2020:4912)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bouwbesluit

JnB2020, 755

ABRS, 30-09-2020, 201908825/1/R1.

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Bouwbesluit 2020 3.5.1, 7.22

BOUWBESLUIT. HANDHAVING. RELATIVITEITSVEREISTE. PERCEELSGRENS. GEZONDHEID. Plaatsen nieuwe cv-ketel met rookgasuitvoer op balkon. Het derde lid van artikel 3.51 strekt tot bescherming van de belangen van omwonenden, de overige leden niet. In dit geval is niet de kadastrale perceelsgrens, maar de rand van het balkon van [appellante] de perceelsgrens als bedoeld in artikel 3.51. Geen grond om te handhaven op grond van artikel 7.22.

[...] [Afwijzing] verzoek van [appellante] [...] om handhavend op te treden tegen het plaatsen van een nieuwe CV-ketel met rookgasuitvoer op het balkon van het appartement [...].

[...] 8.3. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat artikel 3.51 van toepassing is in dit geval. [...]

[...] 9.3. Uit de totstandkomingsgeschiedenis van het derde lid van artikel 3.51 (blz. 24, Stb. 2014, 51) blijkt dat deze bepaling strekt tot bescherming van de belangen van omwonenden zoals [appellante]. Dat is tussen partijen ook niet in geschil en ook de Afdeling gaat hiervan uit. De overige leden van artikel 3.51 strekken niet tot bescherming van de belangen van [appellante], zodat eventuele strijd met deze bepalingen op grond van artikel 8:69a van de Awb niet op basis van haar beroep kan leiden tot vernietiging van het besluit op bezwaar. Uit de totstandkomingsgeschiedenis van deze bepalingen (nota van toelichting, blz. 268-269, Stb. 2011, 461) blijkt dat deze leden strekken tot bescherming van de bewoners van een pand waarin een kachel of CV-ketel zich bevindt en waarop de afvoerpijp is geplaatst en niet ook tot bescherming van de belangen van omwonenden. De Afdeling wijst ter vergelijking op haar uitspraak van 5 september 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2918](#). Dat het derde lid inhoudelijk in samenhang met de overige leden van artikel 3.51 de positie van de uitmonding van afvoervoorziening voor rookgas regelt, betekent niet dat alle leden van artikel 3.51 strekken tot bescherming van dezelfde belangen.

[...] 11.2. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de afvoerpijp is geplaatst in overeenstemming met artikel 3.51, derde lid. In het Bouwbesluit 2012 is niet bepaald wat de perceelsgrens is. De Afdeling is van oordeel dat bij de beantwoording van de vraag waar de perceelsgrens ligt de actuele situatie bepalend is, waarbij in beginsel wordt uitgegaan van de kadastrale perceelsgrens. De Afdeling wijst ter vergelijking op haar uitspraak van 11 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:249](#). Het balkon van [belanghebbende] en een balkon op de eerste verdieping van het [pand 2] hangen boven het binnenterrein, en dus boven het erf van [appellante]. De Afdeling is daarom van oordeel dat in dit geval niet de kadastrale perceelsgrens, maar de rand van het balkon van [appellante] de perceelsgrens is als bedoeld in artikel 3.51. De Afdeling vindt steun voor dit oordeel in de bedoeling van deze bepaling dat voldoende afstand wordt gehouden tot (eventuele) aanvoervoorzieningen voor luchtverversing of verbrandingslucht voor gebruiksfuncties op andere percelen. De afstand van het uiteinde van de afvoerpijp tot de perceelsgrens, de balkonrand, is meer dan 1 m.

[...] 12.3. [...] De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat er voor het college geen grond was om te handhaven op grond van artikel 7.22. [appellante] heeft om twee redenen niet aannemelijk gemaakt dat de CV-ketel en de afvoerpijp leiden tot een dreigende aantasting van de volksgezondheid of overmatige hinder. De eerste reden is dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de afvoerpijp niet in een patio uitmondt, anders dan waarvan de memo's van het ERB en het NEN van 20 en 24 augustus 2018 zijn uitgegaan. De tweede reden is de capaciteit en aard van de CV-ketel. In de memo van het ERB van 5 december 2019 is bij de berekening ervan uitgegaan dat de CV-ketel een capaciteit van 24 kW heeft. Maar de werkelijke capaciteit van de CV-ketel is 20 kW, zoals het college op de zitting heeft toegelicht. De verdunningsfactor bij het appartement van

[appellante] is afgerond 0,01 als bij de berekeningen wordt uitgegaan van de werkelijke capaciteit van de CV-ketel. Ook is de CV-ketel een HR++ketel die weinig vervuilende stoffen uitstoot. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2321](https://ecli.nl/RVS:2020:2321)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2020, 756

Voorzienenrechter Rechtbank Noord-Holland, 17-09-2020 (publ. 25-09-2020), HAA 20/3967

bestuur van de Werkorganisatie BUCH, verweerder.

AMBTENARENRECHT. ONTSLAG. MEEKIJKEN IN GBA-V. De voorzieningenrechter komt dan ook tot het voorlopige oordeel dat het beroep ten aanzien van het onvoorwaardelijke strafontslag een redelijke kans van slagen heeft, zeker voor zover dat ziet op de onevenredigheid van dit ontslag. Ook het beroep gericht tegen het subsidiair ontslag acht de voorzieningenrechter zeker niet kansloos. Verzoek om voorlopige voorziening toegewezen.

Aan verzoekster is primair oneervol onvoorwaardelijk strafontslag gegeven wegens ernstig plichtsverzuim en subsidiair eervol ontslag op andere gronden wegens een onherstelbare vertrouwensbreuk.

Voorzienenrechter: Verweerder heeft verzoekster een negental verwijten gemaakt welke staan vermeld in de bestreden besluitvorming.

Daarvan zijn – zoals verweerder ter zitting nader heeft toegelicht – kort en zakelijk samengevat, de meest zwaarwegende:

- het meekijken op 25 september 2019 met een collega in de GBA-V naar de gegevens van de coördinator en enkele van haar familieleden;
- het niet direct melden van het niet-functioneel raadplegen van het GBA-V door collega's en
- het niet voldoen aan de dienstopdracht van 17 oktober 2019.

Wat er verder ook van zij, vooralsnog acht de voorzieningenrechter de opgelegde straf van onvoorwaardelijk strafontslag – ook al zouden de gedragingen, afzonderlijk dan wel in samenhang, kunnen worden gekwalificeerd als (ernstig) plichtsverzuim – onevenredig aan de aard en de ernst van dit plichtsverzuim. Hierbij neemt de voorzieningenrechter voorshands als vaststaand aan – gelet op de door verzoekster desgevraagd gegeven nadere toelichting waaraan de voorzieningenrechter op dit moment geen reden heeft om te twijfelen – dat het hierbij gaat om het meekijken van één enkele raadpleging in het GBA-V, dat dit meekijken niet is geschied op eigen initiatief van verzoekster maar op verzoek van een collega, en dat een en ander niet is gebeurd voor privédoeleinden, maar omdat er zeer reële twijfels bestonden over de integriteit van de coördinator, welke twijfels achteraf zonder meer gegrond bleken. Verzoekster heeft vervolgens ook (vrijwel) direct na haar terugkeer van vakantie de vertrouwenspersoon ingeschakeld. Deze omstandigheden nuanceren naar het oordeel van de voorzieningenrechter in belangrijke

mate de verwijten die verweerder aan haar adres heeft gemaakt. Met het vorenstaande wenst de voorzieningenrechter niet te zeggen dat van de zijde van verzoekster geen fouten zijn gemaakt in de wijze waarop een en ander is gecommuniceerd naar verweerder, maar dit acht de voorzieningenrechter voorshands niet van een zodanig zwaar gewicht dat dit de keuze van een onvoorwaardelijk strafontslag rechtvaardigt, te minder nu verzoekster 35 jaar in dienst was en zij een onberispelijke staat van dienst had. De voorzieningenrechter komt dan ook tot het voorlopige oordeel dat het beroep ten aanzien van het onvoorwaardelijke strafontslag een redelijke kans van slagen heeft, zeker voor zover dat ziet op de onevenredigheid van dit ontslag.

Ook bij het subsidiaire ontslag kunnen vraagtekens worden gezet. Voorshands is de voorzieningenrechter er niet van overtuigd dat ten tijde van de ontslagdatum (4 december 2019) reeds sprake was van een impasse die aan een verdere vruchtbare samenwerking tussen verzoekster en verweerder in de weg stond. Verzoekster heeft zich verweerd tegen de door verweerder aan haar adres geuite beschuldigen en heeft zich daarbij ook in niet mis te verstane bewoordingen kritisch getoond naar haar organisatie en naar verschillende leidinggevendenden. Dat een en ander bij sommigen in de organisatie kwaad bloed heeft gezet valt weliswaar te begrijpen, maar van een professionele organisatie als die van verweerder mag worden verlangd dat daar toch in zekere mate op een professionele en zakelijke manier mee wordt omgegaan en dat in ieder geval - ook al loopt de spanning in de onderlinge verhoudingen sterk op (wat bij een oneervol onvoorwaardelijk ontslag te begrijpen valt) - een poging wordt gedaan om de verstandhouding te normaliseren. Van enige vorm van mediation is geen sprake geweest. Dat verweerder van stonde af aan heeft ingezet op een onvoorwaardelijk strafontslag (het voornemen daartoe dateert van 30 oktober 2019), en daarom geen aanleiding heeft gezien om ook andere oplossingen in beraad te nemen, mag naar het voorlopige oordeel van de voorzieningenrechter bij het hanteren van een eerst achteraf gehanteerd subsidiair ontslag op andere gronden niet voor rekening en risico van verzoekster worden gebracht. Ook het beroep gericht tegen het subsidiair ontslag acht de voorzieningenrechter daarom zeker niet kansloos.

De voorzieningenrechter ziet – het vorenstaande overziend – dan ook aanleiding om in dit geval een voorlopige voorziening te treffen inhoudende dat het bestreden besluit in afwachting van de uitspraak in de bodemprocedure wordt geschorst en dat verweerder met ingang van de datum van indiening van het verzoekschrift, zijnde 11 augustus 2020, de betaling van de bezoldiging aan verzoekster zal hervatten. De voorzieningenrechter acht het niet aangewezen om thans bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat verzoekster reeds nu terugkeert op haar werkplek. Daarvoor zal, zo daar al sprake van zal kunnen zijn in de toekomst, toch eerst op enige wijze de tussen partijen gerezen spanningen moeten worden uitgepraat.

[ECLI:NL:RBNHO:2020:7348](https://www.rechtspraak.nl/ECLI:NL:RBNHO:2020:7348)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 757

Rechtbank Amsterdam, 04-08-2020 (publ. 28-09-2020), AMS 19/4397

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.
Wmo 2015

WMO 2015. AFWIJZING AANVRAAG TRAPLIFT. De gemeente heeft onvoldoende gemotiveerd waarom zij, in weerwil van haar eigen beleid, niet heeft ingestemd met het aanbod van eiser om een deel van de kosten voor eigen rekening te nemen. Temeer niet, nu er voor eiser grote belangen op het spel staan. De rechtbank is dan ook van oordeel dat de gemeente eiser in dit aanbod moet ontvangen. Het verhuisprimaat geldt niet. Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBAMS:2020:4627](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Algemene verordening gegevensbescherming

JnB2020, 758

MK ABRS, 30-09-2020, 201905347/1/A3

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 5 lid 1 aanhef onder a, c en d, 17

Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: Wbp)

AVG. Afwijzing verzoek wissing gegevens. Gelet op de systematiek en de tekst van artikel 17 van de AVG, mocht de rechtbank beoordelen of de uitzondering van artikel 17, derde lid, onder e, van de AVG zich voordeed en was zij niet gehouden eerst de rechtmatigheid van de verwerking te beoordelen.

I.c. heeft de minister onvoldoende gemotiveerd dat de verdere verwerking een deugdelijke grondslag heeft.

Besluit waarbij de minister het verzoek van [verzoeker] en [appellante] om verwijdering (hierna: wissing) van hun persoonsgegevens heeft afgewezen. [...]

Toetsingskader

6. Op 25 mei 2018 is de AVG van toepassing geworden en de Wbp ingetrokken. Op dit geding is de AVG van toepassing, omdat het besluit op bezwaar dateert van na 25 mei 2018. [...]

8. [appellante] betoogt dat het schema in het draaiboek een zwarte lijst is, waarvan de gegevens regelmatig moeten worden gecontroleerd en bijgewerkt. Zij wijst in dit kader op de eisen die volgen uit de uitspraak van de Afdeling van 4 juli 2007,

[ECLI:NL:RVS:2007:BA8742](#). Op grond van die eisen moet de rechtmatigheid van de verwerking worden beoordeeld voordat een beroep kan worden gedaan op de

uitzondering van artikel 17, derde lid, van de AVG. Aan die eisen wordt in dit geval niet

voldaan, omdat het schema op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen en voordat de gegevens werden verwerkt geen zorgvuldige belangenafweging is gemaakt. Volgens [appellante] is de verwerking van haar gegevens daarom niet in overeenstemming met artikel 5, eerste lid, aanhef en onder a, c en d, van de AVG. [...]

Kan artikel 17, derde lid, van de AVG worden toegepast? [...]

10.1. Het betoog van [appellante] over de volgorde van beoordelen slaagt niet. Gelet op de systematiek en de tekst van artikel 17 van de AVG, mocht de rechtbank beoordelen of de uitzondering van artikel 17, derde lid, onder e, van de AVG zich voordeed en was zij niet gehouden eerst de rechtmatigheid van de verwerking te beoordelen. De minister heeft echter hangende hoger beroep - na heropening van het onderzoek - het besluit op bezwaar op een andere grondslag gebaseerd. De Afdeling leidt daaruit af dat artikel 17, derde lid, van de AVG als grondslag is verlaten. In het nadere stuk van 24 december 2019 heeft de minister namelijk gesteld dat de grondslag van de verwerking een verdere verwerking is die verenigbaar is met het oorspronkelijke verwerkingsdoel, zoals bedoeld in artikel 6, vierde lid, van de AVG. Om die reden moet de afwijzing van het verzoek van [appellante] worden gehandhaafd volgens de minister.

Het hoger beroep van [appellante] is om deze reden gegrond en de aangevallen uitspraak zal worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen zal de Afdeling het besluit op bezwaar van 8 november 2018 vernietigen voor zover daarbij het bezwaar van [appellante] ongegrond is verklaard. In het navolgende zal worden bezien of de rechtsgevolgen van het besluit in zoverre in stand kunnen worden gelaten op de grondslag van rechtmatige verdere verwerking als bedoeld in artikel 6, vierde lid, van de AVG.

Is de verdere verwerking van de persoonsgegevens van [appellante] verenigbaar met het oorspronkelijke doel?

11. Bij de beantwoording van de vraag of het doel van de verdere verwerking verenigbaar is met het oorspronkelijke doel moet onder meer rekening worden gehouden met de factoren die zijn genoemd in artikel 6, vierde lid, a tot en met e, van de AVG. Deze factoren betreffen het verband tussen de doeleinden waarvoor de persoonsgegevens oorspronkelijk zijn verzameld en de doeleinden van de voorgenomen verdere verwerking, het kader waarin de persoonsgegevens zijn verzameld, de aard van de persoonsgegevens, de mogelijke gevolgen van de voorgenomen verdere verwerking voor de betrokkenen en het bestaan van passende waarborgen. Artikel 6, vierde lid van de AVG formuleert zodoende een uitzondering op het zogenoemde doelbindingsprincipe en moet daarom strikt worden uitgelegd. [...]

11.2. De conclusie is dat de minister onvoldoende heeft gemotiveerd dat de verdere verwerking een deugdelijke grondslag heeft. Gelet hierop bestaat geen aanleiding om de rechtsgevolgen van het besluit op bezwaar in stand te laten. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2315](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake nr.

[ECLI:NL:RVS:2020:2316](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Uitvoeringsverordening

JnB2020, 759

MK ABRS, 30-09-2020, 201906859/1/A3

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Verdrag betreffende de Europese Unie (VEU) 4

Verordening (EG) nr. 338/97 (Basisverordening) 5

Verordening (EG) nr. 865/2006 (Uitvoeringsverordening) 8, 26

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:13, 4:14, 4:15

VERDRAG EUROPESE UNIE. UITVOERINGSVERORDENING. Termijn voor het nemen van een beslissing op een aanvraag voor een uitvoervergunning. Artikel 8, derde lid, van de Uitvoeringsverordening bevat een dwingende termijn van één maand voor het nemen van een besluit in het geval raadpleging van derden niet nodig is. Als raadpleging wel nodig is, bevat artikel 8, derde lid, geen dwingende termijn voor de besluitvorming.

[...] 2. [appellant] wil drie gilamonsters, een dier dat valt onder het beschermingsbereik van de Convention on International Trade in Endangered Species of wild fauna and flora (hierna: CITES), uitvoeren naar Taiwan. Daarvoor heeft hij een vergunning nodig.

[...] In geschil is of artikel 8, derde lid, van de Uitvoeringsverordening ook voor het geval dat de autoriteit van een andere lidstaat moet worden geraadpleegd een bindende termijn van één maand voorschrijft voor het nemen van de beslissing op een aanvraag voor een uitvoervergunning.

[...] Tussenconclusie

6. Artikel 8, derde lid, van de Uitvoeringsverordening bevat een dwingende termijn van één maand voor het nemen van een besluit in het geval raadpleging van derden niet nodig is. Als raadpleging wel nodig is, bevat artikel 8, derde lid, geen dwingende termijn voor de besluitvorming. [...]

[...] Welke termijn is redelijk?

Algemeen

7. Hoeveel langer de beslistermijn mag zijn in het geval dat derden moeten worden geraadpleegd, schrijft de Uitvoeringsverordening niet voor. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen moet in dat geval volgens vaste rechtspraak van het Hof het nationale procesrecht worden toegepast, mits die procedureregels voldoen aan de beginselen van gelijkwaardigheid, doeltreffendheid en effectieve rechtsbescherming (zie punt 5 van het arrest van het Hof van 16 december 1976, Rewe, ECLI:EU:C:1976:188, en punten 47 tot en met 49 van het arrest van het Hof van 18 maart 2010, Alassini e.a., ECLI:EU:C:2010:146).

7.1. Als er geen wettelijke beslistermijn is, moet ingevolge artikel 4:13, eerste lid, van de Awb binnen een redelijke termijn na ontvangst van de aanvraag worden beslist. Die redelijke termijn is in ieder geval verstreken wanneer het bestuursorgaan niet binnen acht weken na ontvangst van de aanvraag heeft beslist.

Deze termijn kan, voor zover in dit geval relevant, ingevolge artikel 4:15, aanhef en onder b, van de Awb worden opgeschort met ingang van de dag na die waarop het bestuursorgaan de aanvrager mededeelt dat voor de beschikking op de aanvraag redelijkerwijs noodzakelijke informatie aan een buitenlandse instantie is gevraagd, tot de dag waarop deze informatie is ontvangen of verder uitstel niet meer redelijk is. Wanneer verder uitstel niet meer redelijk is, is niet ingevuld in de Awb of de wetsgeschiedenis (Kamerstukken II 2005/06, 30 435, nr. 3, p. 15-16). Voor de beantwoording van de vraag of sprake is van een onredelijk lange opschorting zijn de omstandigheden van het geval bepalend. Verder moet het bestuursorgaan zelf erop toezien dat de opschorting niet te lang duurt. Het eindoordeel daarover ligt echter bij de rechter.

Welke termijnen gelden in deze zaak?

7.2. Nu de Uitvoeringsverordening niet voorziet in een beslistermijn in het geval dat een derde moet worden geraadpleegd, is er geen wettelijke beslistermijn en moet worden uitgegaan van een beslistermijn van maximaal acht weken na ontvangst van de aanvraag.

Deze termijn kan worden opgeschort. Met [appellant] is de Afdeling van oordeel dat een opschortingstermijn van drie maanden in dit geval te lang is. Anders dan de rechtbank acht de Afdeling in dit kader, met in achtneming van het doeltreffendheidsbeginsel, van belang dat voor de periode van het raadplegen tussen de twee administratieve instanties een termijn van één week geldt. Verder had de minister, gezien het beginsel van loyale samenwerking, na het uitblijven van de reactie eerder en vaker moeten rappelleren. Gezien de omstandigheid dat in het geval dat derden niet hoeven te worden geraadpleegd een besluit binnen één maand moet worden genomen, is in dit geval een opschorting van de beslistermijn met één maand een redelijke termijn, ook omdat het belang van de bescherming van dieren zwaarder weegt dan het belang van een snelle beslissing. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2322](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2020, 760

MK ABRs, 30-09-2020, 201904859/1/V6

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 1, 2 lid 1

WAV. BOETE. WERKGEVER. BEWIJSVERGARING. EVENREDIGHEID. Afwijkende verklaringen en betrouwbaarheid verklaringen. Verwijzing naar ABRs 05-07-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1818](#) (uitspraak grote kamer na conclusie Staatsraad AG over bewijsvergaring in boetezaken). Appellant heeft inbreuk gepleegd op met de Wav nagestreefde doelstellingen. Geen matiging boete.

[...] boete opgelegd [...] wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav.

[...] 1. Het door een arbeidsinspecteur van de Inspectie SZW op ambtsbelofte opgemaakte boeterapport [...] houdt in dat op basis van het door ambtenaren van de

Nationale Politie opgemaakte proces-verbaal van bevindingen [...], is vastgesteld dat de vreemdeling, van Sierra Leoonse nationaliteit, in de woning [...] puin aan het scheppen was en in een kruiwagen deed. Gezien de gehele situatie was het volgens de verbalisanten duidelijk dat de woning werd verbouwd en er sloopwerkzaamheden gaande waren.

[...] 2.3. [...] De vreemdeling heeft ter zitting verklaard dat hij niet aan het verbouwen was, maar dat hij aan het vegen was met een bezem om familie die in de woning woont te helpen. Deze door de vreemdeling ter zitting afgelegde verklaring biedt naar het oordeel van de Afdeling echter geen grond voor zodanige twijfel aan de bevindingen van de verbalisanten dat deze niet of niet volledig aan de vaststelling van de overtreding ten grondslag kunnen worden gelegd. De Afdeling neemt hierbij in aanmerking dat voor een grotere betrouwbaarheid van de eerste, ten overstaan van de verbalisanten afgelegde verklaring - in het algemeen - de vooronderstelling pleit dat de gehoorde persoon in dat stadium meer geneigd zal zijn naar waarheid en onbevangen te verklaren en zich minder zal laten leiden door ongewenste consequenties die bepaalde antwoorden voor derden zouden kunnen hebben. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 5 juli 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:1818](#)). Bovendien strookt de ter zitting afgelegde verklaring niet met de waarnemingen van de verbalisanten en het bij het proces-verbaal gevoegde fotobewijs. Gelet hierop is de staatssecretaris terecht uitgegaan van de juistheid van het proces-verbaal.

Omdat [appellant] de eigenaar van de woning is, de vreemdeling werkzaamheden heeft verricht in het kader van de renovatie van de woning en [appellant] de werkzaamheden van de vreemdeling niet heeft verhindert, heeft de rechtbank terecht overwogen dat de werkzaamheden ten dienste van [appellant] werden uitgevoerd. Dat de vreemdeling al tientallen jaren in Oss verblijft en werkzaam is bij andere werkgevers, wat hier ook van zij, maakt niet dat de werkzaamheden niet ten dienste van [appellant] zijn uitgevoerd. [...]

[...] 3.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 3 oktober 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BB4694](#)), is het de eigen verantwoordelijkheid van een werkgever in de zin van de Wav om bij aanvang van de werkzaamheden na te gaan of aan de voorschriften van die wet wordt voldaan. Zodoende komen de gevolgen van de onbekendheid met de verplichtingen van de Wav voor rekening en risico van [appellant]. Dat de vreemdeling ook voor anderen werkzaamheden zou verrichten doet niet af aan de eigen verantwoordelijkheid van [appellant].

De stelling dat de vreemdeling de werkzaamheden vrijwillig heeft verricht en de ter zitting afgelegde getuigenverklaring van de vreemdeling laten onverlet dat [appellant] inbreuk heeft gepleegd op met de Wav nagestreefde doelstellingen, in het bijzonder het voorkomen en ontmoedigen van illegale tewerkstelling en het voorkomen van verdringing van legaal arbeidsaanbod. De werkzaamheden, het ruimen van puin in het kader van een grootschalige renovatie van een woning bestemd voor verhuur, waren bedrijfsmatig van aard en hadden het commerciële doel om de woning geschikter te maken voor verhuur. De rechtbank heeft terecht geen aanleiding gezien tot matiging van de boete. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2323](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2020, 761

MK ABRS, 30-09-2020, 201904167/1/A3

College ter beoordeling van geneesmiddelen.

Verordening (EG) nr. 1049/2001 4

Richtlijn 2001/29/EG betreffende harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij 2

Richtlijn 96/9/EG betreffende de rechtsbescherming van databanken 1

TRIPs-overeenkomst 39

Auteurswet (Aw) 1, 10

Geneesmiddelenwet (Gnw) 42

Databankenwet (Dw) 1

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3, 10

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. AUTEURSWET. DATABANKENWET.

ONEVENREDIGE BENADELING. De objectieve wetenschappelijke gegevens in de overviews komen niet voor auteursrechtelijke bescherming in aanmerking. Dat zou slechts anders zijn indien de verzameling het resultaat zou zijn van een selectie die een persoonlijke visie van de maker tot uitdrukking brengt. De vraag of in dit geval op de selectie auteursrechtelijke bescherming rust, kan worden daargelaten omdat het nadeel voor betrokkene bij openbaarmaking van die selectie gering is in het kader van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob. De gegevens kunnen niet als beschermde databank worden aangemerkt.

[...] 2. Een derde-partij heeft het college verzocht om openbaarmaking van het registratiedossier dat is gebruikt bij het nemen van het besluit tot registratie van het geneesmiddel Amfexa. Het college heeft besloten het registratiedossier openbaar te maken, nadat meerdere passages onleesbaar zijn gemaakt op grond van artikel 10, eerste lid, aanhef en onder c, artikel 10, tweede lid, aanhef en onder a, g en e, en artikel 11, eerste lid, van de Wob. [...]

Medice heeft het registratiedossier geformeerd. Zij is houdster van de handelsvergunning van het geneesmiddel Amfexa. Medice verzet zich tegen de openbaarmaking van haar aanvraag voor de handelsvergunning, die deel uitmaakt van het registratiedossier.

[...] 4.1. De openbaarmakingsregeling van de Wob is, zoals bevestigd in de geschiedenis van de totstandkoming van die wet (Kamerstukken II, 1987/88, 19 859, nr. 6, p. 20-21), een beperking op het auteursrecht als bedoeld in artikel 1 van de Aw. Dat een werk auteursrechtelijk wordt beschermd staat daarom in beginsel niet in de weg aan openbaarmaking op grond van de Wob (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 20 december 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:3527](#)). Dat op een werk auteursrechtelijke bescherming rust kan echter wel worden betrokken bij de beoordeling of openbaarmaking daarvan zou leiden tot onevenredige bevor- of benadeling van bij de aangelegenheid betrokken natuurlijke personen of rechtspersonen dan wel derden, in

welk geval openbaarmaking kan worden geweigerd op grond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob. De enkele omstandigheid dat een werk auteursrechtelijk wordt beschermd maakt niet zonder meer dat sprake is van onevenredige bevoor- of benadeling. Hoewel in het algemeen bij een auteursrechtelijk beschermd werk aan het belang van voorkoming van onevenredige bevoor- of benadeling een zwaarder gewicht toekomt, dan indien die bescherming ontbreekt, zal een bestuursorgaan bij toepassing van die weigeringsgrond steeds moeten motiveren waarom openbaarmaking van een auteursrechtelijk beschermd werk zou leiden tot een onevenredige bevoor- of benadeling van bij de aangelegenheid betrokken natuurlijke personen of rechtspersonen dan wel derden.

[...] 4.6. Zoals volgt uit de arresten van de Hoge Raad van 4 januari 1991, ECLI:NL:HR:1991:ZC0104 en van 24 februari 2006, [ECLI:NL:HR:2006:AU7508](#), komen de objectieve wetenschappelijke gegevens in de overviews niet voor auteursrechtelijke bescherming in aanmerking. Een verzameling van deze gegevens is namelijk niet meer dan een hoeveelheid feitelijke gegevens die als zodanig niet voor auteursrechtelijke bescherming in aanmerking komen. Dat zou slechts anders zijn indien de verzameling het resultaat zou zijn van een selectie die een persoonlijke visie van de maker tot uitdrukking brengt. Hetgeen volgens Medice het geval is. Naar het oordeel van de Afdeling kan de vraag of de selectie van die gegevens met het oog op het al dan niet opnemen ervan in de overviews een eigen, oorspronkelijk karakter heeft en het persoonlijk stempel van de maker draagt, zodat op de selectie auteursrechtelijke bescherming rust, worden daargelaten. Zoals hierna volgt uit 5.3 en verder over de belangenafweging in het kader van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder g, van de Wob, is het nadeel voor Medice bij openbaarmaking van die selectie immers gering. [...] 4.9. Anders dan Medice betoogt kunnen de Clinical en Nonclinical Overviews, noch andere onderdelen van de aanvraag, als beschermde databank worden aangemerkt. [...] Een "spin-off databank" wordt alleen beschermd als ook met het verkrijgen van de bestaande gegevens en het opnemen daarvan in de databank een substantiële investering is gemoeid. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2302](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2020, 762

MK ABRS, 28-09-2020, 201808443/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Besluit 1/80 13

REGULIER. De vreemdeling kan in dit geval met toepassing van de standstill-bepaling een succesvol beroep doen op het driejarenbeleid.

1. De vreemdeling komt uit Turkije en heeft op 15 oktober 2003 een aanvraag ingediend voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd volgens het zogeheten driejarenbeleid, bekendgemaakt bij Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire (TBV) 1996/15 van 3 december 1996 (Stcrt. 1996, 242) en afgeschaft bij TBV 2002/62 met ingang van 1 januari 2003 (Stcrt. 2002, 245). De staatssecretaris heeft deze aanvraag afgewezen op 31 maart 2005. Op het daartegen door de vreemdeling in 2005 ingediende bezwaarschrift heeft de staatssecretaris uiteindelijk beslist met het besluit van 17 januari 2020. Hierin heeft de staatssecretaris het standpunt ingenomen dat de vreemdeling weliswaar onder het toepassingsbereik van artikel 13 van Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de associatie tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Republiek Turkije (hierna: de standstill-bepaling) valt, maar dat hij niet voldoet aan de vereisten van het driejarenbeleid. In deze uitspraak gaat het over de vraag of de vreemdeling met toepassing van de standstill-bepaling een succesvol beroep kan doen op het driejarenbeleid. [...]

5.1. Zoals volgt uit de uitspraak van 6 juli 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BN1166](#), heeft de Afdeling uit het arrest van het Hof van 17 september 2009, Sahin, [ECLI:EU:C:2009:554](#), punten 50 en 51, onder verwijzing naar de punten 75 tot en met 84 van het arrest van 21 oktober 2003, Abatay e.a., [ECLI:EU:C:2003:572](#), afgeleid dat de standstill-bepaling niet is bedoeld om reeds in de arbeidsmarkt van een lidstaat geïntegreerde Turkse staatsburgers te beschermen, maar juist van toepassing is op Turkse staatsburgers die nog niet in aanmerking komen voor de rechten op het gebied van arbeid. De standstill-bepaling heeft onder meer betrekking op Turkse staatsburgers die nog geen gebruik hebben gemaakt van dat recht om arbeid te verrichten, maar daartoe voornemens zijn (zie ook het arrest van 29 april 2010, Europese Commissie tegen Koninkrijk der Nederlanden, [ECLI:EU:C:2010:228](#), punt 49). Hieruit volgt dat, anders dan de vreemdeling betoogt, het enkele feit dat hij de Turkse nationaliteit bezit onvoldoende is om onder het toepassingsbereik van de standstill-bepaling te vallen.

5.2. Over de overgelegde intentieverklaring van 29 januari 2018 heeft de staatssecretaris ondeugdelijk gemotiveerd waarom de vreemdeling daarmee niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een concreet voornemen heeft om toe te treden tot de Nederlandse arbeidsmarkt en arbeid te verrichten als werknemer. Immers, uit de intentieverklaring volgt dat de vreemdeling zijn vaardigheden voor de functie van agrarisch medewerker kenbaar heeft gemaakt aan de werkgever, waaruit kan worden afgeleid dat hij actief op zoek was naar werk. Daarom heeft de vreemdeling in dit geval met de intentieverklaring van 29 januari 2018 aannemelijk gemaakt dat hij een concreet voornemen heeft om toe te treden tot de Nederlandse arbeidsmarkt en arbeid te verrichten als werknemer, zodat hij vanaf die datum valt onder het toepassingsbereik van de standstill-bepaling.

6.2 [...] Uit de toelichting op het eerste vereiste van het driejarenbeleid volgt dat de driejarentermijn gaat lopen vanaf het moment van de aanvraag om toelating van het oorspronkelijke verblijfsdoel voor zover dat nog is gehandhaafd. Bij de vaststelling van deze termijn wordt tevens betrokken de duur van de procedure bij de Afdeling of de rechtbank.

6.3. Het driejarenbeleid is met ingang van 1 januari 2003 afgeschaft. De Afdeling heeft in de onder 5. genoemde uitspraken van 1 november 2011 en 2 november 2011 overwogen dat het niet meer toepassen van de vanaf 5 april 1994 ingetreden verruimde uitoefening van de aan de staatssecretaris verleende bevoegdheid om volgens het driejarenbeleid een verblijfsvergunning te verlenen, indien aan de vereisten van dat beleid is voldaan, een bij de standstill-bepaling verboden "nieuwe" beperking is. Dit betekent dat een Turkse onderdaan die valt onder het toepassingsbereik van de standstill-bepaling een beroep kan doen op het driejarenbeleid.

De staatssecretaris heeft zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat de datum waarop de vreemdeling onder het toepassingsbereik van de standstill-bepaling valt bepalend is voor het antwoord op de vraag vanaf welke datum de driejarentermijn gaat lopen, aangezien het driejarenbeleid bepaalt dat de driejarentermijn gaat lopen vanaf het moment van de aanvraag om toelating van het oorspronkelijke verblijfsdoel. Omdat de vreemdeling zijn aanvraag om toelating volgens het driejarenbeleid op 15 oktober 2003 heeft ingediend, begint de driejarentermijn vanaf die datum te lopen.

6.6. Anders dan de vreemdeling betoogt, had hij met de juiste toepassing van het driejarenbeleid niet al in 2003 kunnen toetreden tot de Nederlandse arbeidsmarkt. De vreemdeling valt namelijk pas sinds 29 januari 2018 onder het toepassingsbereik van de standstill-bepaling, zodat de ingangsdatum van de aan hem te verlenen verblijfsvergunning ook aan die datum verbonden moet worden, aangezien hij ook pas vanaf die datum een succesvol beroep kan doen op het driejarenbeleid.

[ECLI:NL:RVS:2020:2297](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 763

MK ABRS, 30-09-2020, 202001621/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 16 lid 1

DUBLINVERORDENING. Geen sprake van een afhankelijkheidsrelatie als bedoeld in artikel 16, eerste lid, van de Dublinverordening. Vreemdeling heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij alleen van haar zoon afhankelijk is voor het verlenen van de benodigde zorg.

2.1. Zoals de staatssecretaris terecht betoogt, volgt uit vaste jurisprudentie van de Afdeling dat de vreemdeling voor een afhankelijkheidsrelatie als bedoeld in artikel 16, eerste lid, van de Dublinverordening aannemelijk moet maken dat zij alleen van haar zoon afhankelijk is voor het verlenen van de benodigde zorg (onder meer de uitspraken van de Afdeling van 19 december 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4356](#) en 13 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2064](#)). Dit betekent dat haar zoon een zodanig unieke positie als haar zorgverlener moet innemen dat hij niet of zeer moeilijk door anderen is te vervangen.

2.2. De staatssecretaris betoogt terecht dat de rechtbank ten onrechte uit de door de vreemdeling overgelegde stukken en afgelegde verklaringen heeft afgeleid dat zij alleen van haar zoon afhankelijk is voor de benodigde zorg. Hij wijst daartoe terecht op de brieven van de behandelend psychiater van 19 november 2019 en 27 januari 2020. Daaruit blijkt weliswaar dat de vreemdeling onder meer voor de algemeen dagelijkse levensverrichtingen (ADL) afhankelijk is van intensieve mantelzorg die nu voornamelijk haar zoon verleent, maar niet dat haar zoon als zorgverlener niet of zeer moeilijk door anderen is te vervangen. De staatssecretaris heeft verder terecht van belang geacht dat de vreemdeling heeft verklaard dat de zorg ook door een vriendin of kennissen kan worden gegeven. Tot slot heeft de staatssecretaris terecht bij zijn standpunt betrokken dat niet is gebleken dat de aanwezigheid van haar zoon zeer waarschijnlijk noodzakelijk is voor het slagen van de benodigde behandeling (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 27 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4310](#)).

Hoewel begrijpelijk is dat de vreemdeling graag wil dat haar zoon in de benodigde zorg voorziet, klaagt de staatssecretaris dan ook terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zij aannemelijk heeft gemaakt dat tussen haar en haar zoon sprake is van een afhankelijkheidsrelatie als bedoeld in artikel 16, eerste lid, van de Dublinverordening. [ECLI:NL:RVS:2020:2296](#)

JnB2020, 764

HvJEU (Eerste kamer), 30-09-2020, C-233/19

B.

Richtlijn 2008/115/EG 5, 13

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 19 lid 2, 47

TERUGKEERRICHTLIJN. De artikelen 5 en 13 van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], gelezen in het licht van artikel 19, lid 2, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moeten aldus worden uitgelegd dat een nationale rechterlijke instantie die uitspraak dient te doen in een geding inzake sociale bijstand waarvan de uitkomst afhangt van een eventuele schorsing van de gevolgen van een terugkeerbesluit dat is genomen ten aanzien van een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, moet oordelen dat een beroep tot schorsing en annulatie van dat besluit van rechtswege de schorsing ervan meebrengt, ook al resulteert die schorsing niet uit de toepassing van de nationale regeling, wanneer:

- dat beroep argumenten bevat waarmee wordt aangevoerd dat de uitvoering van dat besluit voor die derdelander een ernstig risico zou inhouden dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert en die argumenten niet kennelijk ongegrond lijken te zijn, en
- de betrokken regeling niet voorziet in een andere beroepsmogelijkheid waarvoor nauwkeurige, duidelijke en voorzienbare regels gelden en die van rechtswege de schorsing van dat besluit met zich meebrengt.

[ECLI:EU:C:2020:757](#)

JnB2020, 765

HvJEU (Eerste kamer), 30-09-2020, C-402/19

LM.

Richtlijn 2008/115/EG 5, 13, 14

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 7, 19 lid 2, 21, 47

TERUGKEERRICHTLIJN. De artikelen 5, 13 en 14 van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], gelezen in het licht van artikel 7, artikel 19, lid 2, en de artikelen 21 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moeten aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale wettelijke regeling die niet bepaalt dat er in de mate van het mogelijke wordt voorzien in de elementaire levensbehoeften van een derdelander, wanneer:

- **deze derdelander beroep heeft ingesteld tegen een jegens hem genomen terugkeerbesluit;**
- **het meerderjarige kind van deze derdelander aan een ernstige ziekte lijdt;**
- **de aanwezigheid van die derdelander bij dit meerderjarige kind onmisbaar is;**
- **er namens dat meerderjarige kind beroep is ingesteld tegen een jegens hem genomen terugkeerbesluit, waarvan de uitvoering voor dat kind een ernstig risico inhoudt dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert, en**
- **die derdelander niet over de middelen beschikt om in zijn eigen onderhoud te voorzien.**

[ECLI:EU:C:2020:759](https://eur-lex.europa.eu/eli/c/2020/759)

[Naar inhoudsopgave](#)